

«Vedeți ce dragoste ne-a dăruit Tatăl: să fim numiți copii ai lui Dumnezeu. ... Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu.» (1 Ioan 3,1.2)

Capitolul 2

Copiii lui Dumnezeu

Hristos, singurul Fiu al lui Dumnezeu, după cum am văzut, a făcut cunoscut pe Tatăl și L-a prezentat. Însă de îndată ce Dumnezeu a fost revelat ca Tată, trebuia să fie și aceia care să ocupe poziția înaltă și fericită de copii ai lui Dumnezeu. Și noi găsim că aceeași evanghelie, care ne prezintă pe Hristos ca revelare a Tatălui, este prima care vorbește despre copiii lui Dumnezeu; ea o face în trei locuri diferite.

Să ne îndreptăm mai întâi spre capitolul 11 al evangheliei noastre. După ce Lazăr a fost înviat de Domnul în Betania, conducătorii poporului iudeu s-au adunat, ca să se sfătuiască ce ar fi de făcut. Ei nu puteau tăgădui minunea minunată, dar deoarece nu voiau să cunoască însemnătatea ei divină și și-au închis ochii înaintea acestor dovezi ale Dumnezeirii lui Hristos și mai degrabă au urmărit interesele și avantajele lor egoiste, au hotărât să-L înlăture pe Cel care le producea atâta neliniște și atrăgea mulțimea la Sine. În planurile lor rele se gândeau numai la ei; dar Dumnezeu era nevăzut prezent. El a auzit gândurile lor și avea intenția să folosească mânia lor pentru glorificarea Sa și pentru realizarea marelui Său plan de mântuire și a hotărârilor Sale veșnice de har. Prin gura lui Caiafa El a lăsat să se facă cunoscut, că Isus trebuia să moară pentru poporul iudeu, ceea ce era planul Său din veșnicie. Însă prin evanghelistul Ioan Duhul Sfânt mai adaugă la aceasta o profeție mai mare, ca să pună în lumină amploarea mare a morții lui Hristos: «și nu numai pentru națiune (iudaică), ci și ca să-i adune într-unul singur pe copiii lui Dumnezeu cei risipiți.»

Auzim deci aici, că inima lui Dumnezeu dorea foarte mult să adune o familie de copii, și că moartea lui Hristos era necesară, înainte ca să poată fi adunată această familie. Moartea Lui era necesară atât pentru satisfacerea cerințelor drepte ale lui Dumnezeu cu privire la păcat, cât și pentru răscumpărarea poporului Său. Ea era necesară ca bază, pe care Duhul lui Dumnezeu putea să meargă în toate țările cu invitația prețioasă a Evangheliei și să adune sufletele care împreună constituie familia lui Dumnezeu și în felul acesta ele să devină moștenitori ai lui Dumnezeu și moștenitori împreună cu Hristos. Așa cum Tatăl a putut fi revelat pe deplin numai prin viața și prin moartea lui Hristos, tot așa copiii lui Dumnezeu au putut fi căutați și adunați numai pe baza acestei morți.

În primul capitol al evangheliei noastre minunate avem al doilea loc în care este vorba de copiii lui Dumnezeu. El ne arată pe ce căi Dumnezeu Își alege copiii Săi dintre păcătoși. Aceasta are loc exclusiv prin nașterea din nou, sau renaștere. În concordanță cu caracterul evangheliei după Ioan, acest adevăr ne este prezentat imediat la început, ca și celălalt adevăr, că Hristos nu a găsit primire nici în Israel, poporul legământului, și nici în lume. În celelalte evanghelii, așa numitele evanghelii sinoptice, nu ni se spune aceasta. Aici Hristos este oferit mai întâi poporului Israel ca Mesia; dar pe parcursul istoriei se arată că Israel nu L-a vrut, L-a desconsiderat și L-a lepădat. Evanghelistul Ioan dimpotrivă, Îl prezintă pe Hristos de la început ca Cel lepădat: «El era în lume și lumea prin El a fost făcută și lumea nu L-a cunoscut. A venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit.» (Ioan 1,10.11) Lumea «nu a cunoscut pe Dumnezeu», și Israel nu a ascultat de «Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos» (2 Tesaloniceni 1,8). Lumea era oarbă și Israel a fost neascultător. Și astfel Ioan prezintă clar chiar de la început Persoana minunată a Celui lepădat de Israel și de toată lumea, care este Fiul lui Dumnezeu, precum și sfârșitul pe care El urma să-L aibă la cruce, în toată însemnătatea sa, în loc să aștepte derularea lucrurilor, așa cum fac ceilalți evangheliști. Deci Hristos nu a fost cunoscut de lume, de Israel a fost desconsiderat și

lepădat; dar noi găsim persoane singulare care Îl cunosc și Îl primesc. Și aceștia sunt aceia, din Israel și dintre națiuni, care primesc dreptul și autoritatea să devină copii ai lui Dumnezeu. Citim: «*Dar tuturor celor care L-au primit (pe Fiul lui Dumnezeu), le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu: celor care cred în Numele Lui*» (Ioan 1,12).

Dar ca să excludă orice nesiguranță cu privire la natura și ființa acestor copii, scriitorul adaugă: «*care au fost născuți nu din sânge, nici din voia cărnii, nici din voia omului, ci din Dumnezeu*» (versetul 13). Este vorba deci de o acțiune divină neîngrădită, exercitată printr-o putere și prin mijloace aflate total în afara omenescului și cu care omul, cu toate că este subiectul acestei acțiuni, nu are nimic a face. Prin urmare dreptul de a fi copil al lui Dumnezeu îl are numai acela care este născut din Dumnezeu.

Pentru un israelit originea de „sânge”, deci a fi un urmaș al lui Avraam, avea o valoare deosebit de mare; căci în aceasta consta apartenența la poporul ales. Acum însă, deoarece Hristos a venit, nimeni nu mai poate pe baza originii sale naturale, oricât de înaltă ar fi ea, să aibă pretenția de a aparține poporului lui Dumnezeu sau să fie un copil al lui Dumnezeu; ea a fost total dată deoparte. Nimic mai puțin decât aceasta este de ajuns: ca să fi un copil al lui Dumnezeu este necesar să fi născut din Dumnezeu. Nu este vorba numai de o primire în familia lui Dumnezeu, oricât de mare și de minunat ar fi un astfel de har, ci efectiv de o naștere din nou. Aceasta însă poate fi numai rezultatul unei acțiuni și puteri dumnezeiești neîngrădite, prin care aceia care au avut parte de ea au devenit părtași ai unei naturi noi, a vieții Dumnezeiești. Despre această natură nouă vorbește Ioan, acordând toată atenția sa caracterului ei, fără să țină cont de faptul că credinciosul alături de natura lui nouă poartă și natura veche: «*Oricine este născut din Dumnezeu (sau: născut de Dumnezeu) nu practică păcatul, pentru că sămânța Lui rămâne în el; și nu poate păcătui, pentru că este născut din Dumnezeu.*» (1 Ioan 3,9) Deci familia lui Dumnezeu constă din aceia care sunt născuți din Dumnezeu.

În capitolul trei al evangheliei noastre Domnul vorbește despre puterea și mijloacele prin care nașterea din nou are loc pornind de la Dumnezeu: «*Dacă cineva nu este născut din apă și din Duh, nu poate intra în Împărăția lui Dumnezeu.*» Apa este aici, așa cum este cazul deseori în Scriptură, o imagine a Cuvântului lui Dumnezeu.¹ Cuvântul lui Dumnezeu sub puterea Duhului Sfânt cheamă și conduce sufletele moarte spiritual la viața Dumnezeiască. Așa citim: «*Sămânța (vieții noi) este Cuvântul lui Dumnezeu.*» (Luca 8,11). De aceea Iacov scrie credincioșilor: «*El, potrivit voii Sale, ne-a născut prin Cuvântul adevărului.*» (Iacov 1,18) Și mai clar ne spune apostolul Petru: «*ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță care se strică, ci dintr-una care nu se strică, prin Cuvântul viu, care rămâne pentru totdeauna, al lui Dumnezeu.*» (1 Petru 1,23)

Același apostol Ioan ne spune mai mult în privința aceasta. Credincioșii sunt nu numai, așa cum citim în primul său capitol, născuți din Dumnezeu: poziția și binecuvântarea lor ca și copii ai lui Dumnezeu este revărsarea inimii și dragostei Tatălui. «*Vedeți ce dragoste ne-a dăruit Tatăl: să fim numiți copii ai lui Dumnezeu!*» (1 Ioan 3,1) Dragostea lui Dumnezeu își găsește expresia în faptul că noi suntem copii ai lui Dumnezeu; El voia să ne aibă pentru buna Sa plăcere, pentru bucuria Sa, și această hotărâre de har a luat-o «*înainte de întemeierea lumii*»: «*El ne-a rânduit dinainte pentru înfiere, pentru Sine, prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale, spre lauda gloriei harului Său, în care ne-a făcut plăcuți în Cel Preaiubit.*» (Efeseni 1,5.6) Noi nu putem să accentuăm suficient de mult, că noi datorăm exclusiv dragostei lui Dumnezeu faptul că suntem copii ai lui Dumnezeu. Dacă ne gândim în urmă și ne întrebăm cine am fost noi înainte; dacă ne gândim la starea noastră de pierduți, departe de Dumnezeu, și că dușmănia față de Dumnezeu era expresia inimii noastre și a caracterului faptelor noastre, atunci înțelegem întrucâtva însemnătatea exclamației și din adâncul inimii noastre intonăm: «*Vedeți ce dragoste!*»

---

¹ Cititorul să ia Cuvântul lui Dumnezeu și să citească atent cuvintele următoare, ca să cunoască, că aici apa deseori este o imagine a Cuvântului lui Dumnezeu, precum și al vieții noi lucrute prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin Duhul: Ieremia 2,13; 17,13.15; Ezechiel 36,25.26; Ioan 4,10-14; 7,37-39; 15,3; Efeseni 5,26; Apocalipsa 21,6; 22,17.

Da, este o dragoste inexprimabilă, de nepătruns, o dragoste al cărei mobil nu este în subiectele spre care ea se îndreaptă, ci exclusiv numai în inima din care se revarsă.

„Oricât de sărac și fără valoare aş fi,
Dragostea totdeauna mă va preţui.”

Să ne plecăm în deplină adorare fiind conștienți că noi, păcătoși de odinioară sărmani, vinovați și departe de Dumnezeu, acum am devenit subiecte ale acestei dragoste și am fost aduși în starea de savurare a ei, și aceasta pentru toată eternitatea!

Să revenim încă o dată la Ioan 1,12. Acolo se spune: *«Dar tuturor celor care L-au primit (pe Hristos), le-a dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu: celor care cred în Numele Lui.»* Dacă o inimă care are nevoie de mântuire primește cuvântul despre Hristos și în felul acesta Îl primește pe Hristos Însuși ca Mântuitorul vestit ei prin Evanghelie, crede în Numele Lui prețios, ea primește viața nouă divină, natura nouă. Ea este născută din nou, născută din Dumnezeu.

Aceasta este așa de simplu, că și un copil poate s-o înțeleagă. Credința vie în Hristos, încrederea cordială în Numele Său este prima caracteristică a vieții noi și totodată este mâna care ia în posesiune aceasta. Sufletul îngrijorat, căutător de mântuire, nu trebuie să-și stoarcă creieri și să caute în sine însuși, să constate cum și cât de mult a lucrat Dumnezeu în el; el trebuie numai fără grijă și plin de încredere să-și ia privirea de la sine și s-o îndrepte spre Hristos. De El depinde totul; numai în Hristos este toată mântuirea lui. Cine a primit pe Hristos prin credință și își pune încrederea în Numele Său și lucrarea de mântuire făcută de El, acela este născut din Dumnezeu. El are viața nouă și o natură nouă. *«Cine Îl are pe Fiul are viața; cine nu Îl are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața.»* (1 Ioan 5,12) Cine nu are pe Hristos, din cauza aceasta nu are nici dreptul să se numească copil al lui Dumnezeu; el este încă mort spiritual, posedă numai viața naturală stricată prin păcat; *«ce este născut din carne este carne»*; și *«orice carne este ca iarba și toată gloria ei ca floarea ierbii; iarba s-a uscat și floarea a căzut.»* (1 Petru ,24) *«Și cei care sunt în carne nu pot să-I placă lui Dumnezeu.»* (Romani 8,8)

Credința vie în Hristos lucrată prin Duhul Sfânt, chiar dacă este slabă, ea mântuiește sufletul. Începând din clipa când cineva se acuză înaintea lui Dumnezeu, și nu se mai încrede în sine și în faptele sale, ci se încrede cu adevărat în Hristos și lucrarea Sa de mântuire înfăptuită, el stă înaintea lui Dumnezeu în valoarea deplină a lui Hristos și a sângelui Său vărsat, chiar dacă el nu înțelege pe deplin aceasta. Credinciosul nu este mântuit după măsura slabă cu care el însuși cunoaște și prețuiește lucrarea lui Hristos, ci după măsura desăvârșită cu care Dumnezeu cunoaște și prețuiește mărimea și plinătatea jertfei lui Hristos. De aceea cât este de regretabil, că în creștinătate nu puține sunt sufletele, care probabil de mulți ani sunt născute din nou și posedă viața nouă și cu toate acestea nu se bucură în siguranța iertării păcatelor lor. Că ei sunt născuți din nou și posedă viața divină se vede din dragostea lor adevărată față de Mântuitorul și Domnul lor și față de Cuvântul Lui și față de cei ce sunt ai Săi, și din tot ce fac și nu fac; însă învățătura sărăcăcioasă sau stricată este cauza pentru care ei nu se pot bucura de primirea lor și împăcarea lor cu Dumnezeu. Și ce pierdere este pentru inima credincioasă, dacă ea nu cunoaște și nu savurează partea ei minunată și poziția ei înaltă, pe care o posedă prin jertfa lui Hristos! – Și Dumnezeu are de pierdut prin aceasta; căci cât de multă mulțumire, adorare și slujire devotată I s-ar aduce, dacă fiecare suflet, care crede în Hristos și L-a primit prin credință, s-ar bucura efectiv de privilegiile lui înalte și de binecuvântările lui, ca unul care a fost curățit și născut din nou, da, ca și copil al lui Dumnezeu!

Ce minunată este această realitate: *«Dar tuturor celor care L-au primit (pe Hristos), le-a dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu: celor care cred în Numele Lui.»* Credinciosul, chemat de Dumnezeu, făcut apt și îndreptățit pentru aceasta, ocupă poziția unui copil al lui Dumnezeu. Ceva asemănător a fost necunoscut înainte de venirea lui Hristos. Fără îndoială, așa cum am spus deja, sfinții din Vechiul Testament erau născuți din nou, dar pentru că împăcarea încă nu a avut

loc și Duhul Sfânt încă nu fusese revărsat, deoarece Isus, Fiul Omului, nu era încă glorificat, era imposibil ca copiii oamenilor să fie ridicăți la poziția minunată de copii ai lui Dumnezeu și, dacă aceasta ar fi fost posibil, să fie făcuți capabili pentru savurarea unei astfel de poziții.

Atâta timp cât nu a fost adusă «o jertfă de tăiere pentru păcat» în darea la moarte a lui Hristos, nici un credincios nu putea avea «o conștiință desăvârșită», aceasta înseamnă o conștiință care a fost adusă în chip desăvârșit la liniște în ceea ce privește păcatele ei. Nimeni nu putea să umble cu îndrăzneală în prezența lui Dumnezeu. Și totuși aceasta face parte în primul rând din relația unui copil, că el fără nici o frică și fără nici o îndoială umblă cu deplină libertate în prezența lui Dumnezeu și se simte fericit, fiind conștient de dragostea Lui părintească, știindu-se adus pentru totdeauna la inima Tatălui. Acesta însă, pe baza harului divin și a împuternicirii divine este acum locul hotărât, poziția indicată fiecărui credincios adevărat.

Pentru a evita înțelegeri greșite și a sluji sufletelor slabe, vrem să adăugăm unele cuvinte la cele spuse anterior cu privire la problema iertării păcatelor. Până acum am vorbit numai de necesitatea nașterii din nou. Cuvântul lui Dumnezeu însă nu constă numai din cerința nașterii din nou a fiecărui om, ci și din anularea păcatelor sale și curățirea conștiinței lui înaintea lui Dumnezeu. Pentru păcătos este vorba atât de primirea vieții din Dumnezeu, cât și de împăcarea cu Dumnezeu; creștinul credincios le posedă pe amândouă. Ambele: viața nouă și iertarea le-a primit când plin de dorința după mântuire și plin de încredere a venit la Isus, Fiul lui Dumnezeu. Citim că Dumnezeu a trimis pe Fiul Său atât pentru ca noi să trăim prin El, cât și ca prin El vina noastră să fie ispășită (1 Ioan 4,9.10).

Domnul spune lui Nicodim: «Trebuie să vă nașteți din nou», dar și: «Fiul Omului trebuie înălțat», înălțat pe cruce, ca să anuleze vina noastră prin sângele Său. Omul nu are nevoie numai de o natură nouă, ca să se poată apropia de Dumnezeu și să fie veșnic aproape de El, ci El are nevoie și de ispășirea și curățirea de păcatele sale. Dumnezeu în sfințenia Lui nu putea dăruia omului viața veșnică și în același timp să-l lase în păcatele sale. Însă ce har, că sufletul le găsește pe amândouă și imediat în Isus, găsește ce are nevoie ca să fie înaintea lui Dumnezeu și în legătură cu Dumnezeu, și într-o părtășie sfântă, fericită. – De aceea se spune atât: «Cine crede în Fiul are viața veșnică», cât și: «Cine crede în El nu va fi judecat» (Ioan 3,18.36). Atât moartea cât și condamnarea au fost îndepărtate pentru cel credincios: «Deci acum nu este nici o **condamnare** pentru cei în Hristos Isus». (Romani 8,1) «Asupra lor, a doua **moarte** nu are putere.» (Apocalipsa 20,6)

Fie ca aceste suflete să audă din Cuvântul lui Dumnezeu și în credință să cunoască tot ce ele posedă în Isus: «dat pentru greșelile noastre și a fost înviat pentru îndreptățirea noastră» (Romani 4,25); și că Dumnezeu spune despre ei: «Nicidecum nu-Mi voi mai aminti de păcatele lor și de nelegiuirile lor.» (Evrei 10,17) De aceea citim în Cuvântul lui Dumnezeu: «Vă scriu copiilor, pentru că păcatele vă sunt iertate pentru Numele Lui». (1 Ioan 2,12) O, ce câștig pentru sufletele credincioase, când acestea recunosc din Cuvântul lui Dumnezeu: «**Toți sunteți fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Hristos Isus**». (Galateni 3,26) Dar ce câștig este, așa cum am spus deja, și pentru inima de Tată a lui Dumnezeu!

Fie ca toți, cei care se ostensc să slujească altora, să țină seama de aceste lucruri; fie ca ei să prezinte celor neîntorși la Dumnezeu nu numai necesitatea nașterii din nou, ci și necesitatea împăcării lor cu Dumnezeu și a iertării păcatelor lor. Abia când omul simte păcatele sale se trezește în el nevoia după mântuire și viață. Ah, de ar fi prezentat Hristos în toată plinătatea Sa ochilor și inimii sufletelor, pentru ca ele nu numai să se plece înaintea Lui și să-L primească prin credință, ci și să cunoască care este partea lor veșnică și minunată în El: să fi «sfânt» și «preaiubit» (Coloseni 3,12), «copii preaiubiți ai lui Dumnezeu» (Efeseni 5,1; 1 Ioan 3,1.2).

Să mai privim încă o dată la locul citat din capitoul 20 al evangheliei după Ioan. Auzim acolo, că Domnul în dimineața învierii, așa cum am găsit deja, face numaidecât cunoscut ucenicilor Săi noua lor poziție, pe care El a dobândit-o prin moartea Sa și prin învierea Sa victorioasă. «Mergi»,

spune El Mariei, «*la frații Mei și spune-le: „Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul meu și Dumnezeul vostru»* (versetul 17).

Ce har și ce purtare de grijă, ce dragoste cordială a Domnului nostru față de a Săi se arată în faptul că El, de îndată ce a biruit victorios moartea și mormântul, îi introduce acum și în binecuvântările, pe care El le-a câștigat așa de scump pentru ei. Ah, cât de mult a dorit El ca ai Săi să cunoască dragostea Dumnezeului și Tatălui Său! Fie ca de aceea noi să ne odihnim tot timpul în această dragoste!

Din mesajul Domnului adresat ucenicilor Săi vedem că poziția, pe care Dumnezeu, Tatăl, ne-a dat-o, este acum aceeași pe care o are Hristos Însuși înaintea Lui. Ca Om Hristos numește pe Dumnezeu Dumnezeul Său, și ca Fiu El Îl numește Tatăl Său. În această relație dublă Se afla El aici jos pe pământ; în aceeași poziție Se află El acum ca Cel înviat și glorificat acolo sus în cer. De aceea apostolii vorbesc deseori în epistole despre «*Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos»* (2 Corinteni 1,3; Efeseni 1,3; 1 Petru 1,3 și alte locuri). Și tot așa ne adresăm și noi în rugăciune lui Dumnezeu ca Dumnezeu și Tată al nostru, deoarece El este Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru scump și preamărit, care prin har ne-a adus pe același loc și fundament cu Sine Însuși. Nimic altceva nu poate, ca această realitate, să ne facă să cunoaștem puterea minunată și efectul morții și învierii Sale. Isus ne introduce în propria Lui poziție, în savurarea propriei Lui relații cu Dumnezeu, Tatăl, și noi avem voie să numim pe Dumnezeu ca Dumnezeu și Tată al nostru, așa cum El este Dumnezeu și Tată al Lui. Cu toate acestea noi trebuie totdeauna să ne aducem aminte, că Domnul nostru, cu toate că El ne-a unit în felul acesta cu Sine Însuși înaintea lui Dumnezeu, păstrează totdeauna întâietatea. El nu a spus și nu putea spune cu privire la noi și la Sine în comun: „Tatăl nostru, Dumnezeul nostru”, ci noi Îl auzim spunând: «*Tatăl Meu, Tatăl vostru, Dumnezeul meu, Dumnezeul vostru»*. Căci chiar dacă El nu se rușinează să ne numească frații Săi, El păstrează însă permanent locul întâi. Dumnezeu ne-a rânduit să fim «*asemenea chipului Fiului Său»*, dar Isus este și rămâne permanent «*Întâiul născut dintre mai mulți frați»*.

Unii credincioși greșesc foarte mult în acest punct; aceasta se întâlnește nu rareori în rugăciuni și în cântări, acolo se folosesc expresii care nu corespund învățaturii Duhului lui Dumnezeu. Dacă Domnul nostru preamărit în harul Său de neînțeles și în dragostea Sa ne aduce în propria Sa poziție înaintea Tatălui și binevoiește să ne numească «*frați»*, totuși noi nu avem nici un drept să-L numim, de exemplu, „*Fratele nostru»*. Aceasta ar fi total lipsit de respect și nepotrivit, o nesocotire a gloriei Sale veșnice, a măreției și demnității Sale. Oricât de intim este raportul, în care El a introdus pe ai Săi, oricât de cordiale sunt relațiile și numele, care El ni le dă, totuși noi nu trebuie să uităm niciodată, și dacă noi prețuim cu adevărat dragostea Sa, atunci niciodată nu vom uita, că Numele Său este mai presus de orice nume. Noi ne vom uita mai degrabă pe noi înșine și bucuria inimii noastre în prezența Sa o vom exprima prin aceea, că noi numai pe El Îl vom înălța, admira și adora.

Încheiem acest capitol cu o referire la un cuvânt din minunatul capitol 17 al evangheliei noastre. Auzim aici pe Domnul spunând Tatălui la sfârșitul rugăciunii Sale minunate, nespuse de prețioase, înainte de plecarea Sa din lume: «*Le-am făcut cunoscut Numele Tău și Îl voi face cunoscut, ca dragostea cu care M-ai iubit Tu să fie în ei și Eu în ei.»* Vedem aici pentru ce ne-a fost revelat Tatăl și de ce noi am fost aduși la El în poziția de copii. Domnul a făcut cunoscut alor Săi Numele Tatălui² și El a făgăduit, ca după învierea Sa să-L facă cunoscut pe deplin prin acțiunea Duhului Său, pentru ca dragostea care S-a odihnit asupra Lui nu numai din veșnicie, ci în mod deosebit și în timpul umblării Sale prin lumea aceasta, să se odihnească acum și peste ei și să fie în ei, aceasta înseamnă că această dragoste va fi înțeleasă și savurată și de inimile lor. Așa spune Domnul în Ioan 15,9: «*Cum M-a iubit pe Mine Tatăl, v-am iubit și Eu pe voi.»*

---

² Repetăm aici, că numele în Scriptură este permanent expresia a ceea ce este persoana. Dacă de exemplu credincioșii se adună în Numele Domnului Isus (de fapt în spre Numele Domnului Isus), aceasta înseamnă că ei se adună pe baza și în recunoașterea a tot ce a făcut Hristos și înainte de toate a ceea ce este El Însuși. Tot așa este și aici cu Numele Tatălui.

Aceeași dragoste minunată, care s-a revărsat din inima Tatălui în inima Fiului, în timp ce El umbla aici pe pământ, este partea fericită și a inimilor noastre și ea vine în două feluri spre noi, atât de la Tatăl cât și de la Fiul: Tatăl ne iubește și Isus ne iubește. Cine ar putea să preamărească suficient o asemenea dragoste dumnezeiască de nepătruns? – Pe când Isus era aici jos pe pământ, cerul s-a deschis deasupra Lui și S-a auzit glasul Tatălui: «*Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea.*» (Matei 3,17) Era desăvârșirea Lui proprie și caracterul Său ales care a dat naștere la această expresie a dragostei Tatălui. Dar în El, în Preaiubitul, stăm și noi în aceeași favoare divină; și peste noi, chiar dacă nu din cauza caracterului nostru ales propriu, ci pentru că am fost îmbrăcați cu valoarea mare a lui Hristos, se odihnește această dragoste și buna plăcere a Tatălui: și noi suntem «*copii preaiubiți*». Un copil al lui Dumnezeu s-ar putea plânge de lipsa de putere și credincioșie în umblare, el s-ar putea chiar acuza, că uneori a întristat pe Duhul Sfânt și a dezonorat pe Domnul (cu toate că desigur nu ar fi trebuit să fie așa), el stă totuși în Hristos, îmbrăcat cu toată valoarea Sa și cu toată valoarea mare a lucrării Sale de mântuire înfăptuită și cu Persoana Sa minunată înaintea lui Dumnezeu; da, el are voie cu toată smerenia, dar cu bucurie, să se laude și să se bucure în Duhul Sfânt de toate privilegiile și binecuvântările unui copil al lui Dumnezeu și de dragostea și buna plăcere a Tatălui. Și, potrivit cuvintelor Domnului, pe care le auzim în aceeași rugăciune, va veni ceasul când chiar lumea va trebui să recunoască că Tatăl ne-a iubit, pe noi răscumpărații, copiii Săi, tot așa cum L-a iubit pe Isus, Domnul și Mântuitorul nostru. (Ioan 1,23)

Preaiubiți frați și surori, fie ca noi să progresăm în glorificarea Dumnezeului nostru, Tatăl, și a Domnului nostru Isus Hristos în toată sfințenia și credincioșia, și să umblăm savurând dragostea și favoarea Tatălui și a Mântuitorului și Domnului nostru, în gustul anticipat al gloriilor și binecuvântărilor veșnice ale Casei cerești a Tatălui. Curând va fi adunată toată familia lui Dumnezeu și va fi dusă acolo sus de Isus, Domnul nostru; și El, Căpetenia fericirii noastre și Urzitorul mântuirii noastre, va prezenta lui Dumnezeu, Tatăl, pe fiii mulți, care îi va duce la glorie, cu cuvintele: «*Iată, Eu și copiii pe care Mi i-ai dat Tu*» (compară cu Evrei 2,10-13).

Ca Dumnezeu al dragostei acum Te știm,
Liberi de vină, ai Tăi pe totdeauna,
Chiar Tată de-acum putem să Te numim,
Inima noastră se bucură într-una!

Ajută-ne în dragostea Ta să umblăm,
În astă lume de lupte grele plină,
Ca niște copii ai Tăi să ne comportăm,
Până vom ajunge în slava-Ți divină!